

Selmec hívott

A különleges alkalom előkészületei a Szentháromság téren voltak láthatóak. A Leányvár felől folyamatosan érkeztek a küldöttek, a magyar erdészek képviselői.

A Szentháromság szobor környéke lassan megtelt. A Zsembery-ház kapujában két dalárda is felállt, a szlovákoké s a Szemerey Tamás, alias Kisfűl vezetete soproniak. A színpadképet Csontváry Kosztká Tivadar Selmecbánya látkepe (1902) című festménye alkotta. Szinte minden látható rajta, ami fontos az erdészszívnek. A Kálvária, a Leányvár, az E-betű a hegyoldalban, s nem utolsó sorban az Erdészeti és a Bányászati Palota.

Ott láthattuk a szlovák fél képviselőit, élükön Pavol Balzankával, Selmecbánya polgármesterével. Ott volt többek között Ján Malko, a Szlovák Erdészeti Kamara elnöke, a Tibor Lebocký, a Szlovák Köztársaság Nemzeti Tanácsa Mezőgazdasági, Környezet-i és Természeti védelmi Bizottsága alelnöke, László Miklós, a Bizottság alelnöke.

A színpad rendezői jobb oldalán álltak a szakma celebritásai, tudományos, politikai, állami és társadalmi vezetők: dr. Solymos Rezső akadémikus, prof. dr. Faragó Sándor, a NymE rektora, prof. dr. Náhlik András, az EMK dékánja, Herbály Imre, az Országgyűlés Mezőgazdasági Bizottságának alelnöke, dr. Fodor Tamás, Sopron város polgármestere, Benedek Fülöp, az MNV Zrt. vezérigazgató-helyettese, Horgosi Zsolt, az MNV Zrt. igazgatója, dr. Pethő József, az OEE elnöke, Kiss László az Ipoly Erdő Zrt. vezérigazgatója, Haraszti Gyula és Tóth Gábor az Ipoly Erdő Zrt. vezérigazgató-helyettese.

Elsőként **Pavol Balzanka** polgármester házigazdaként köszöntötte a városba sereglött sok száz erdészt:

Mint Selmecbánya, a szabad királyi város polgármestere, köszöntöm Önöket és nagy örömmre szolgál, hogy én üdvözölhetem Önöket a nyagymúltú Selmecbányán!

Bízom abban, hogy kellemesen és otthonosan érzik magukat, különösképpen ebben az ünnepélyes hangulatban, amikor Wilckens professzor emléktáblájának felavatására kerül sor.

Mintha elődeink készségének és tudásának emlékműve lenne a város. Azoknak a nagy tudású művelt embereknek, akik Európa különböző országaiból érkeztek, hogy tudásukkal és munkájukkal hozzájáruljanak építéséhez, ahhoz a formához, melyet mind a mai napig őriz.

Városunk történelme gazdag és híres. Fejlődésének legjelentősebb határköve a Bányászati Akadémia megalapítása 1762-ben, Mária Terézia uralkodónő rendeltetése alapján. A Bányászati Akadémia 1764-ben kezdte meg működését. Jellemét és minőségét tekintve ez volt az első a bányászati főiskola a világon.

Ma összejöttünk, hogy megemlékez-

zünk az Erdészeti Főiskola megalapításának kétszázadik évfordulójáról, itt Selmecbányán. 1809. Február 12-én itt hangzott el Heinrich David Wilckens professzor első előadása, az általa alapított Erdészeti Tanulmányok tanszékén. Ez az esemény a Zsembery ház épületében történt, ahol ma ünnepélyesen felavattuk az emléktáblát.

Tisztelt vendégek, barátai a Selmecbányai Akadémia üzenetének, szilárdan hiszem, hogy nemcsak az emléktábla fogja eszünkbe juttatni ezt a jelentős eseményt, hanem gondolatainkban, szívünkben is élni fog a dicső és előkelő múlt. Közös igyekezetünkkel válik, hogy e mágikus város jelene is fel legyen jegyezve Európa krónikájába. Hiszem és bízom abban, hogy megőrzik a figyelmességet és szeretetet a városunk iránt és szeretettel fognak Selmecbányára látogatni.

Fodor Tamás Sopron város üdvözlét hozta a vándorgyűlésre egybegyűlteknek és köszöntötte a szakma képviselőit, a 200 éves jubileumát ünneplő Akadémiát. A fájó érzést, melyet a Selmeci Akadémia elvesztése okozott, enyhítette, hogy Sopronból új egyetemi város született. Erős óhaját fejezte ki, hogy a két várost összekötő kapocs egyre erősebb lesz, és ez így van rendjén, mert ez így európai.

– eljöttünk...

Viliam Pichler a Zólyomi Műszaki Egyetem Erdészeti Karáról a rektor üdvözlését tolmácsolta. Utalt arra, hogy Selmeč immár a világörökség része, s az elődök ma is büszkéek lehetnének az egyetemek közötti együttműködésre, hiszen a zólyomi és a soproni egyetem számos közös kutatást folytat.

Faragó Sándor: Szeretettel és erdészbarátsággal köszöntöm Önöket, köszönök Benneteket. Visszatértünk gyökereinkhez a mi szeretett Selmečbányánkra.

Kétszáz év már történelmi léptékkkel mérve is jelentős időintervallum, 8 emberöltő, még bükköseinkben is két vágásforduló. Mennyi minden történt ezen időszak alatt a világban, országainkban, mennyit változott, alakult szakunk, hivatásunk. Ebből a 200 évből – a történelem, a sors úgy hozta – 110 évet Selmečbányán, 90 évet Sopronban élt meg, és alkotott az intézmény. E két város neve és szellemisége bennünk, magyar erdészekben eggyé forrott, a mindenkori ragaszkodás, az összetartozás, a szeretet szimbólumává vált. Boldogság számomra, s valamennyi magyar erdész számára, hogy itt ünnepel most velünk Sopron és Selmečbánya polgármestere úgy, hogy őket és városainkat is a testvérvárosi kötelék fűzi immár össze.

A szülői házat elhagyó gyermek is szeretettel, ragaszkodással tér meg az otthonhoz, így vagyunk ezzel ma itt mindahányan. Emlékezni jöttünk az alapításra, az alapítóra, a neves, sorsformáló elődökre, példaképeinkre, és köszönteni a várost, a mi szép kis városunkat, Selmečbányát. Selmeč hívott bennünket, s mi most is itt vagyunk, s örülünk, hogy itt lehetünk.

Fejet hajtani a bölcs, az Erdészeti Tanintézetet alapító uralkodói döntés előtt, emlékezni Wilckens Henrik Dávidra, első professzorunkra, emlékezni a tudás fákláját egyre magasabbra emelő utódokra, Feistmantel Rudolfra, Schwarz Frigyesre, fejet hajtani az első magyar professzori kar mára példává magasztosult tagjai, Wagner Károly, Lázár Jakab, Fekete Lajos, Szécsi Zsigmond, Illés Nándor emléke előtt. Utóbbiak már az Erdészeti Tanintézetből 1846-ban Császári és Királyi Bányászati és Erdészeti Akadémiává előlépett intézménynek voltak hírneves tanárai.

Az Akadémián folyt munka elismeréseként 1894-ben létrejött a Magyar Királyi Bányászati és Erdészeti Főiskola, ettől az évtől végzett hallgatók már mérnöki címet kaptak. Említettek kívül olyan tudós tanároknak volt ez köszönhető, mint Fodor László, Vadas Jenő, Schwarz Ottó, Bencze Gergely, Téglás

Károly, Böck Hugó, Pauer János, Boleman Géza, vagy Krippel Móric.

Az akadémia egyet jelentett ugyan az 1890-ben felhúzott új és máig csodálatos Erdészeti Palotával, de mindenekelőtt az abba tudást és lelket lehelő Európa-hírű tanári karral és hallgatóságával volt azonosítható. Így ma itt, Selmečbánya főté-

rén, a jubileumi vándorgyűlésen, első sorban neves tanáraink emlékét idézem meg, akik megalapozták bizakodásra okot adó jelenünket, és a Nyugat-magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Karának reménybeli sikeres jövőjét.

Őseink tisztában voltak a tudás átadását megalapozó kutatások jelentőségével is, ezért Vadas Jenő vezetése alatt 1897-ben megalapították az Erdészeti Kísérleti Állomást. Testvérként köszönhetjük tehát itt az ERTI egykori és jelenlegi kutatóit, vezetőit, hiszen 200 éves történelmünkben jelentős hányadában együtt alkottunk a magyar erdők és erdőgazdálkodás érdekében.

Ha az elkövetkező órákban megmerítkezünk Selmečbánya hangulatában, akkor – intézményünkhöz hasonlóan – sikeres, szép, emberi, lakható várost láthatnak – a Világörökség részét. Tisztelt Polgármester Úr! Kérem, higgye el nekünk, hogy mi magyar erdészek is örü-

lünk a város sikereinek, büszkék vagyunk fejlődésére, mert Selmebányát – Sopron mellett – mi itt mindnyájan, a magunk szeretett városának tekintjük. Egyetemünk pedig hajlandó, például a Zólyomi Egyetemmel együttműködve a város jövőbeni fejlesztésén munkálkodni.

Adja ez a mai nap, az emlékek buzdításán keresztül, azt a többlet erőt, energiát, amely a jövőben képessé tesz bennünket – kit-kit a maga helyén – vállalt hivatásunk egyre tökéletesebb kiteljesítésére, erdeink, a magyar erdőgazdálkodás emelkedettebb szolgálatára.

Jó szerencsét! Üdv az Erdésznek!

Kiss László, az Ipoly Erdő Zrt. vezérigazgatója:

Szeretettel köszöntöm Önöket az Ipoly Erdő Zrt. munkatársainak nevében egyesületünk 140. vándorgyűlésén, szakmánk gyökereinél, Selmebányán. 1864 és 1900 után immár harmadik alkalommal jöttünk ide, hogy az erdészeti felsőoktatás megindításának 200. évfordulóját méltóként megünnepeljük. Eljöttünk feltárni és a jelen számára hozzáférhetővé tenni a múltban született értékeinket, erősíteni emberi és szakmai összetartozásunkat, fejet bajtani elődeink teljesítménye előtt.

Örömmel fogadtuk Elnök Úr felkérését a jubileumi rendezvény szervezésére, hisz mi Selmec kapujában élünk és dolgozunk, látótávolságban a Szitnyától.

Nincs olyan munkatársunk, akit nem érintett meg ennek a páratlan szépségű városnak a szellemisége, atmoszférája, a hagyományainkat is magába foglaló történelme, hisz Selmebánya teljességgel kifejezi, mit jelent együtt élni évszázadokon át, közben megtartani mindazt, ami érték, ami maradandó. Az arany, az ezüst csillogása letűnt, megmaradt a korábbi gazdagságból kinőtt oktatás és a tudomány, amire ma olyan nagy büszkeséggel tekinthetünk. Értékeket sokaságát fedeztük fel és szeretnénk mindezt Önöknek is megmutatni.

A Város, a selmeci szellem mélyebb megismerését dr. Bartha Dénes és dr. Oroszi Sándor tagtársaink segítették, rajongással a hely minden rezdüléséért. Bízom abban, hogy Önöknek is át

tudunk adni ebből a lelkesedésből programjaink során.

Szeretném megköszönni támogatóinknak, az erdőgazdaságoknak, és mindazoknak, akik közreműködésükkel segítették a rendezvény megvalósulását.

Azt remélem, hogy egyesületünk bosszú időre leteheti a névjegyét Selmebányán.

Szervező kollégáim munkáját is megköszönöm az ünneplő közösség előtt, akik fáradságot nem kímélve több bő-

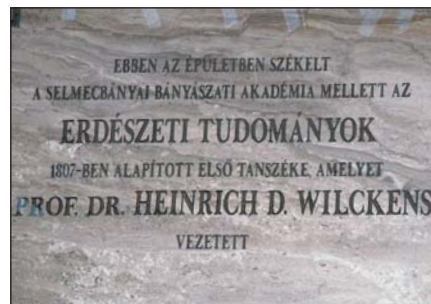
napja a rendezvény sikeréért dolgoznak, nem mindennapi szervezési feladatot vállalva magukra. Az vezérelt bennünket, hogy a két évszázados erdészeti felsőoktatás megindulásának méltó emléket állítsunk - büen a selmeci szellemhez, ami generációkon átöröklődve összekovácsol, a szakmának közösségi erőt ad.

Köszönöm a szlovákiai kollégák, a Szlovák Államerdészet, a Soproni és a Zólyomi Egyetem, valamint a város vezetőinek segítőkész közreműködését és megtisztelő részvételét.

Jó Szerencsét, Üdv az Erdésznek!

Vela -tastia, Iesu Zdar!

Haraszty Gyula és Tóth Gábor asszisztálásával az emléktábla avatására került sor. A háromnyelvű – magyar, szlovák, német – felirattal ellátott táblát Pethő József, az OEE elnöke leplezte le.

Az ünnepség végén a résztvevők elindultak a városba...

Részlet Tassonyi Ernő, *Aki a párját keresi* című diákregényéből

„Jönnek az akadémikusok!

Leányok, mamák, fiatal özvegyek édes reménységgel várnak reájuk, mint visszatérő fecskére az eresz alja. Hiába! Selmebányán a szív nem naptár szerint jár. Az akadémikus a fecske, ő hozza a vágyteli szívekbe a már ki tudná hanyadik tavaszt.

A kocsmárosok, szabók, suszterek éhesen lesnek reájuk, mint a tengerparti halász a figyelő fáról az ívás idején vándorló tintahal seregére. Az ő szemökben az akadémikus a zsákmány, s az október eleje a fogás ideje.

A pincékben csapra kerülnek a legtermetesebb hordók. Igaz ugyan, hogy az akadémikusok nagyobb részt sorívók, de azért nem hagyják megecetesedni a jó bort sem. Az ablakos szekrények fiókjából előkerülnek az *auf* könyvek. Melyik akadémikusnak nem *bosszújárati* a hitele? Majd megfizeti a boldog após, ha nem ő, akkor más. Tavaly még egészen kurta szoknyában őgyelgő *csitri leányok*, most már izléses, bokorugró szoknyában járnak-kelnek az utcákon. Amennyire az átkozott selmeci talajviszonyok megengedik, még ringó járásra is törekednek, tudván azt, hogy micsoda báj rejlik a szép járásban. Bizony nem megy az úgy, mint az alföldön, ahol a női alak minden porcikájának ruganyossága érvényesül a járás vérlázító ritmikusságában.

A szalonok bútorait izlésesen elrendezik, a szünet alatt lehetett összevissza is. Itt is, ott is az ablakokban cédulák hirdetik a kiadó szobákat. Akinek csak van egy fölösleges szobája azt kiadja, de csak akadémikus részére. Mert Selmecen majdnem minden háznál akad eladó leány, rokon, vagy távoli ismerős, akinek udvarló kell, ha egyébert nem is, hát időöltés céljából. Az udvarló meg ki lehetne más, mint egy szemrevaló akadémikus. Selmecen az akadémikus a pénz, a jókedv, a hatalom, a *reményteljes jövő*.”